

במדינה

אפשרות של מיפגש בין הסובייטים והח"כים מוחמד מיעארי ומתי פלד.

בוקס של פרופסור כשישנו חבריה הכנסת עם המישלחת הסובייטית, בחדר הסמוך למיוזון הח"כים, הגיעה חברת הכנסת גאולה כהן, כשי בידה כרוזה. חבריה הכנסת צ'רלי ביטון חטף את הכרוזה וקרע אותה לגזרים. "אם תפתחי את הכרוזה, אפתח לך את הראש!" איים.

גאולה מנגד השיבה: "תלך לשוק הכרמל, לשם אתה מתאים" גאולה, אגב, היא בת כרסיהתימנים ונולדה ליד שוק הכרמל בתל-אביב.

כשנגמרה הסעודה, פנו האורחים לצאת מן המיוזון. דרכם נחסמה עליידי ח"כי התחיה, שניסו לפרוס כרוזת-גינזינג נגד ברית המועצות וקריאות לשיחרור אסירי-ציון.

הכרוזות לא הספיקו להיפתח. כשחבר הכנסת ביטון זינק ועבר גאולה כהן ותלש את הכרוזה שנידה.

אך יתכן שהביריונות משתלמת בכ" ליהתיקשות. אם נכון הוא שכל פירסומת טובה לפוליטיקאי, כל עוד מאיתים את שמו נכונה, הרי כל המשי-תפתח יצאו נשכרים. תוכניות כלכליות, תקציב המדינה, בעיות מדיניות — כל אלה משעממים את הכנסת. הם זקוקים לשערוריה עסיסית, תוצרת בית. אם הציבור בוחר בפרלמנט כזה, משמע שהוא ראוי לזה, ולהיפך.

הכנסת

מילחמת ח"כ בח"כ

לח"כים המשוועממים יש מריץ

הם פורקים אותו בעזרת

אגרופים

"זה כנסת זה?" אמר ביום שני השבוע אחד הדוברים הוותיקים במישכן הכנסת, "זה שוק כחנה-יהודה; הכנסת ה'11, היה ברור כי יבוא היום

העם

אנשי הסקנדל

אם כל עם זוכה בכנסת

הראייה לו, מוצבו של עם

ישראל רע

אם כל עם זוכה בפרלמנט שהוא ראוי לו, הרי מוצבו של עם-ישראל הוא בכי רע.

מאז הכנסת השישית, כל כנסת הייתה גרועה מקודמתה. הרמה האישית ירדה, היחסים בסיעות וכנייהן נערכו, היגיון ירד בהתמדה לרמת השוק.

הכנסת הנוכחית היא תוצאה עגומה של ירידה מתמדת זו. מסמל אותה בעצם קיומו חבריה הכנסת מאיר כהנא — האיש שלא נשבע אמונים לחוקי ישראל, ושהצהיר על כך בגאווה בכית"מישפט אמריקאי.

הכנסת ה'11, היה ברור כי יבוא היום

מה זוכרים כעת? את הסצינות עם המי-סערה והסצינה בנמלה-העופה.

אמרו לי שאני מכה יותר מדי על חטא. קשה לי לחשוב עליך בימים אלה. איש לא יקח ממני את זה שאני האיש שהחליט על שבירת החוזה של יפת. מצד שני, נבחרים על פי התוצאה. נכון ובתחילה נטיית שלא להתי-פטר מייד. היו שביקרו אותי על כך שדימתי את המצב לקרב, ואמרתי שאין לנטוש קרב כאמצע. האמת היא שלא הבינו אותי כראוי.

חשבת לישנות דברים בכנק, לגנש את ההנהלה, לעבור את הגל הקשה הזה ואז — כעבור שלושה חודשים, כשי הכל ישכחו מהסערה הגדולה ולא יבינו מהפיתאום נזכרתי — לקום ולהתפ-טר.

אבל נכנעתי ללחץ הציבורי עליי, להתפטר. כן, אני מודה בפחד-מלא: מה ששבר אותי היה הלחץ הציבורי והתקשורת. אחרת הייתי משהה את התפטרותי.

"לא חש עצמי

כדפוק!"

מי שינסה לראות שלב הזה מיפ-נה בקריירה שלי — ירדה — הרי זאת זכותו. אני לא חש עצמי כיום כדפוק.

חבר שלי טילפן אליי מחו"ל ואמר לי, "תגיד מילה-במילה אחריי — ברוך שפטרנו, אמן...תתייחס אל זה כאל א-פיזורה חולפת, כאל שפעת..."

זהו, יצאתי מכאן, מטבע, וחזרתי הביתה. מה הלאה? אילו היית נכנסת לפני שעה — היית מוצאת כליך הרבה ניירות ותוכניות על שולחני. זה הבית שלי אף-פעם לא התימתי להבין כי מה שאני בקי בו לפרטי-פרטים.

יקשה עלייך להאמין לי, אבל המי-נוי כיושב-ראש מועצת המנהלים של בנק לאומי נתח עליי בעיתוי הגרוע ביותר עבורי. התחלנו אז, בטבע, את

יושב בראש בנק, אתה חתום על הסכם, והסכמים צריך לכבדו! חבל שלא העי-רכתי את הדברים נכונה.

"הייתי מוכן להפליק לו!"

פת ואני לא היינו מעולם חברים. באורח טיבעי, אנחנו לא מדברים את אותה השפה, לא באים מאותה הש-כונה. אולי ניהלנו מפעם לפעם שיחה אינטלקטואלית.

אני יודע שפירסמו, כשמוניתי כמי-קומו כיושב-ראש מועצת-המנהלים של הבנק, שאהיה נוח ליפת ולא את-זוכה על גובה הפיצויים שישולמו לו. עובדה: מי הראשון שהתווכח על כך? אני.

יפת הוא איש מאופק וקריר עד כדי לעורר הערצה. את מכנה זאת עור של פיל? דבר אחד בטוח: אני לא הייתי עומד בסערה הציבורית והפיזיסומים סביבו. עובדה היא שהוא עומד בכך במין איופק שאני מתקשה להסביר.

לא נוח לי לדבר עליו, כיוושו בי בנק, לא הרגשתי שהוא בחש מאחורי גבי, או ניסה לשים לי רגליים. אבל את יודעת מה? אולי, עשיתי כליך הרבה טעויות. שאולי זו עוד אחת.

ככל מהלך התקופה הקשה שאני עובר עכשיו, יפת לא טרח לטלפן א-ליי: לא לפני, לא אחרי ולא במקום. אולי לא הייתי מוכן לתקופה שכי-זאת. למשל, התנהגותי בנמלה-העופה כלפי צלם: נכון, איברתי את השליטה העצמית. אני בסך-הכל, רק בן-אדם. אז מה אם אני יושב-ראש מועצת-מנהלים? שימי עצמך במקומי. אדם חו-י מחו"ל באמצע חופשה, אחרי לילות מתוחים וסטרסישנה, ופיתאום מתנפל עליו צלם. נו טוב, מצלם תמונה אחת ועוד אחת. מתחיל לדרוך אחריי. באמת הייתי מוכן להפליק לו באותו הרגע. זה גם מצב מביך מאוד. אנשים מס-יבני הסתכלו בסקרנות. לא כולם ידעו מי אני. חלק בטח חשבו: מי הגיע? בטח

קיצוצים

ביטון הרף אותה הצידה. גאולה כהן נפלה על הריצפה. חברה לסיעה, חבר-הכנסת יובל נאמן, נתן לצ'רלי אגרוף בפרופסור. "מי יאמן לי שהנאמן הזה, פרופסור מכוונו, נתן לי בוקס!" אמר ביטון.

באותו הרגע התערב חבריה הכנסת תופיק טובי, שנחשב כאחד הח"כים השקטים והמנומסים ביותר. הוא חבט ביובל נאמן.

טובי נאמן הם למודיי-רכות. לפני שנתיים, כשביקרו בכנסת חברי מיפ-לגת-הירוקים מגרמניה, הניף נאמן כרוזה נגדם. טובי חטף אותה מידיו וקרע אותה לגזרים. נאמן הגיב במכות, וטובי השיב.

לכי קיבינימט! כל אותה העת שמרו מאיר וילנר ושלושת הסובייטים מרחק, הם עמדו בפניה, חיורים, ושמרו על שתיקה.

בינתיים התאושו צ'רלי ביטון וחזרו למרכז ההתקהלות. הוא לפת בנורעותיו בחווקה את חבריה הכנסת חיים דרוקמן, שניסה אף הוא להרים כרוזה בגנות ברית-המועצות. נאמן המשיך להכות לכל עבר. גאולה כהן הלכה לרופא שבכניו.

אחרי שחבשו את ידה, חזרה לשרה-הקרב.

לכי קיבינימט. משועת" צעק עליה לפתע חבריה הכנסת מאיר וילנר, מפינתו.

המעגל סביב המתכתשים הלך ונתעבה. ברגע השיא היו נוכחים מסביב כ-30 חבריה הכנסת סקרנים. איש מהם לא התערב.

קציני הכנסת, יצחק בן-גל, מלווה כאנשי מישמר-הכנסת שהועקו מי (המשך בעמוד 8)

כולם רוחפים, צועקים ומכים... הוא עמד במרכזה של התקהלות גדולה, במסדרון המוביל ממיוזון הח"כים לאולם-המליאה של הכנסת, ניסה להרגיע את הרוחות ולהשקיט את עשרות הח"כים, המזכירים, הקצרניות והעיתונאים.

כולם היו נרגשים. זה עתה התכתשו ח"כים משתי סיעות יריבות, דחפו זה את זה, איימו, ואפילו קיללו.

דוברת הכנסת, שרה יצחקי, אצה מצד לצד, כדי לקלוט את כל פרטי ההתכתשות. אחריכך היפנתה גבה למתקהלים ופתחה במרוצה, "צריך לדווח ליושב-ראש" אמרה, "היילל לא אוהב דברים כאלה!"

"הנזח"ר". המתח החל לגאות בשעות-הצהריים. אל המיוזון הח"כים הגיעו שלושה אורחים מברית-המועצות, חברי מישלחת ועדי-השלום הסובייטי. מוקפים עליידי ח"כי רק"ה ומזכיריהם, משכו אליהם האורחים תשומת-לב כללית.

כשמזכיר סיעת כ"ך, ברוך מרזל, ממארגני הפגרום בירושלים העתיקה, התקרב לסובייטים, הקיפו אותם אנשי רק"ה בתגרות-הגנה, נכונים לקרב מרזל, מזוקן, עבכרס ומרושל, המוכר בכנסת בשם "הנזח"ר" — נושף ונושם דרך קבע בקול נחרה — נדחף מייד עליידי סדרניה הכנסת. הם חששו שאיש מאיר כהנא, שוהר-קטטות מועד, יתגרה באורחים, ואולי אף יתקיפם.

האורחים הסובייטיים ישבו ליד שולחנות ערוכים. הם נועדו לסעודת-היכרות עם ח"כים מהמערך. ממפ"ם, מר"ץ ומרק"ה. ח"כי הרשימה המתקרמת לשלום הוזחרו עליידי אנשי רק"ה, שסיכלו מראש כל

שבו יקרה בה מה שקורה בפרלמנטרים של איטליה, יפאן ודרום-אמריקה; חי-לופי-מהלומות (ראה להלן). גם הרכב המשתתפים בתחרות-הי-מהלומות היה נתון פחות או יותר מראש.

במקום שיש סקנדל, שם מוכרח להימצא מאיר כהנא. האדם שנבנה את כל הקריירה שלו על סקנדלים א-לימים.

ברור שיהיו שם אנשי-התחיה, ש-התמחו בסקנדלים בלתי-אלימים אך קולניים. הכוונת הגדולה של הי-היסטריה המשתפת, גאולה כהן, צרחה במליאה לעבר ג'ימי קארטר, נשיא ארצות-הברית, כאשר נאם בכנסת. היא הניפה במליאת הכנסת, יחד עם רפאל איתן, כרוזת-סקנדל מול פני מישלחת של נציגי מיפלגת-הירוקים מגרמניה ("חומים — החוצה!") היה זה אך טיבעי שהיא תפברק סקנדל גם נוכח ביקור המישלחת הסובייטית בכנסת — מישלחת שהיוותה איתות נוסף מצד ברית-המועצות, בדרכה הוזהרה לקראת חידוש היחסים עם ישראל (ראו מה הם אומרים).

גם נוכחותו של צ'רלי ביטון הייתה טיבעית. ביטון אוהב סקנדלים מכל סוג, בהניחו (לא בלי צדק) שרק כך ישמע הציבור על נוכחותו בכנסת. ביטון, איש הפנתרים, שהצטרף לסיעה הקומוניסטית מטעמי נוחיות, הפך בא-חרונה המגן התקיף ביותר על ברית-המועצות. אם מאיר וילנר הוא האופייורי, ביטון אדוק ממנו.

שיעמום ושערוריה. האם כדאי הסקנדליות הזה? בעבר היה נדמה כי הציבור הישראלי רוצה בכנסת מכ-רדת, לא באוסף של רורפי-שערוריות תאווי-פירסום.

הורביין בוויכוח עם ועד עובדי ביל"א. אני דווקא לא נחמד כפי שאני מצטייר!

איזה פרשע! היום אני מוכן לקרוא לצ-לם ולהתנצל לפניו.

"התחממתי, אז שגיתי!"

הייתה הסצינה עם המיסעדה. יד עתי שתעלי את זה, נו, זאת הייתה שוב החלקה. ברור שזה גרר פירסומים לא-טובים לגביי. זאת פשוט הייתה הת-רגנות אמיתית. התחממתי, או שגיתי. זה קרה בסיטואציה מתוחה במיוחד, כשחזרתי ארצה באמצע חופשתי כי חו"ל. מיכתבי-ההתפטרות היו מנוסחים אצלי עוד במטוס.

הרוחות סערו והתפתחה הסצינה עם המיסעדה, מול מצלמות הטלוויזיה. אינני רוצה לחזור על פרטי המיקרה. לכולם מותר ואסור לאכול במיסעדות על פי אותו הקוד. אני גם לא מטיף לחייצנע. להיפך — צריך לחיות טוב ולהיות. אני לא יודע, כרגע, אם צד-קתי בהתפרצותי כלפי חבר ועדי-העו-ברים של הבנק. נניח שלא צדקתי...

מימין: ייר הוועד. לואי רוט.